

Bokmanuskriptet ble skrevet i 2012-15. Det er derfor nødvendig med noen ord om hva som er skjedd med forsvaret av Norge etter den tid.

Endringer etter 2015

Den største og meget dramatiske endringen om Norges forsvar kom i Forsvarets langtidsplan 2018. Der ble Forsvarets hovedoppgave endret fra å utgjøre en KRIGSFØREBYGGENDE TERSKEL, til å sikre troverdig AVSKREKKING, begge med basis i NATOs kollektive forsvar. Leseren bes tenke over hva de to begreper betyr. Fra å forholde seg passiv, skal stakkars vesle Norge nå bli et aggressivt land! Det må ikke herske tvil om at en slik politikk er presset fram av USA som tydeligvis ønsker å dra Norge inn i en konflikt mellom NATO les USA og Russland fra første stund. Er dette hva det norske folk ønsker?

Bodø Flystasjon er lagt ned, og Andøya Flystasjon er også mot store protester bestemt lagt ned, og Evenes Flystasjon skal atter etableres, denne gang som base for nyanskaffelsen P-8 Poseidon maritime patruljefly som erstatning for P-3 Orion. De nyinnkjøpte 52 tunge angrepsfly av typen F-35 som med unntak av fire fly på Evenes, skal alle stasjoneres på den nye Ørland Flystasjon på kysten av Trøndelag. Mye negativt kan sies om dette. Til Norge er blitt lagt en egen sjøkabel fra USA for å klarlegge angrepsflyene til å ta av. De store datasystemene i F-35 må daglig kontrolleres før maskinene idet hele tatt kan starte, datamengden krever det. Kabelen kan lett kuttes av en fiende som man må anta har fulgt kabelskipet under leggingen slik at de vet hvor kabelen er blitt lagt.

Avstanden fra Ørland til Finnmark er så stor og flytida lang, at i rollen som avskjæringsfly mot fremmede tokt nord for Finnmark er det uegnet. De fire flyene på Evenes kan lett få for mange oppdrag til å kunne følge alle russiske tokt der nord, såkalt metning av et fiendtlig våpensystem.

Under episodene i 2018 da først ett russisk tokt, så enda ett like etter trente på noe som lignet innflyging for angrep mot den meget omstridte Vardøradaren, måtte de to F-16-jagerflyene fra Bodø avbryte overvåkingen av de russiske flyene for å etterfylle drivstoff. Hendelsen viste en

konsekvens av ikke å ha en tilstrekkelig stor flåte med egnede avskjæringsfly stasjonert i Nord-Norge for kontroll av luftrommet.

Intet luftvern kan garantere fullstendig forsvar mot angrep av raketter, missiler og fly, som gjør Ørland og Evenes meget sårbare for å nevne de største svakhetene ved den konsentrerte grupperingen. Effektive luftangrep vil lett sette både F-35 og de nye P-8 Poseidon maritime overvåkningsfly fullstendig ut av spill.

Anskaffelsen av F-35 krever at tankfly må kjøpes, som vil ytterligere tappe forsvarsbudsjettet for penger, og som vil være fiendens mest attraktive luftmål. For å beskytte tankflyene har stormaktene både luftkontrollfly og egne jagerfly i stridsområdet, noe Norge ikke vil kunne ha.

Sjøforsvaret har havarert en ny fregatt, og kystkorvettene skal fases ut. Kystradarkjeden i Nord-Norge skal legges ned uten erstatning.

De små hæravdelingene i Troms tynnes ut for å etablere en eskadron ved garnison i Porsanger, og sette opp en liten luftvernavdeling i Brig. N. uten å øke antall soldater i tjeneste. På militært språk kalles slikt uttynning og spredning av styrker. Enhver sjef vet at det er bannlyst: Regelen er "den som sikrer alt sikrer intet". På toppen av dette avgir Brig. N. mindre styrker som Norges bidrag til koalisjonen mot IS i Irak.

NATO-infiltrasjon

I den ugraderte sikkerhetsorienteringen til det norske folk i 2018 hevdet sjefen for Forsvarets Etterretningsstab at den største militære trussel mot Norge er russiske marinestyrker i Nord-Atlanteren. Denne påstand danner grunnlag for regjeringens beslutninger om Norges militære virksomhet. Til dette anskaffes de mange F-35, og attpåtil tankfly.

Fagmilitært er E-sjefens påstand i trusselvurderingen oppspinn, som med sikkerhet er blitt påtvunget av USA med pålegg til den norske forsvarsministeren, og videre til den arme generaløyntanten som er sjef for forsvarets etterretningstjeneste. Norges geografi må forutsettes kjent i E-staben. (Hadde generaløyntanten hatt æresfølelse ville han ha tatt sin hatt og frakk). Både NATO-generaler og politikere synes å mene at for å sikre tilførselene fra Amerika til Europa må Nord-Atlanteren beherskes i en krig mot Russland. Det gjøres enklest fra baser i Norge, fordi Island ikke lenger vil ha hverken amerikanske fly- eller marinebaser der. Slik er Norge satt under press fra USA om å åpne for stasjonering av ame-

rikanske maritime fly på «nedlagte Andøya Flystasjon» som visstnok skal videreføres som «forsterkningsstasjon». Tida vil vise om også marinebaser i kreves. Den amerikanske trusselvurderingen som slik er påtvunget Norge styrer den meget begrensede norske militære virksomheten, som innenfor nåværende forsvarsbudsjetter hindrer et nasjonalt forsvær av folk og land.

På 1970-tallet tillot Stortinget at det i Trøndelag ble bygd lager i fjell for materiell til en brigadestyrke av USMC. Regjeringen Solberg lot i 2017 trehundre soldater fra USMC trene tre måneder med Værnes som standkvarter, soldater som etter uttrekking umiddelbart blir erstattet av trehundre andre. I 2019 er det i tillegg kommet firehundre USMC-soldater til Setermoen i Troms, som skal trene etter samme mønster som de på Værnes. I 2019 ble det inngått avtale med UK om å trene ett tusen soldater fra Royal Marines vinterstid "North of the Arctic Circle" i Norge. Forsvarsministeren hevder at dette ikke er fast stasjonering men «rotasjon», en latterlig bortforklaring på at dette er fast stasjonering og budd på baseerklæringen til Sovjet i 1949.

Militære øvelser som politiske signaler

Etterretningssjefen sa i den årlige ugraderte orienteringen i Oslo Militære Samfund i 2019, at under NATO-øvelsen Trident Juncture 2018 i Norge og havet i vest, falt GPS-signalene fra satellitter ut over store deler av øvingsområdet i den tid øvelsen varte, som tvang fram at andre navigasjonsmidler måtte tas i bruk. Hva han ikke sa, var at da falt bruk av NATOs såkalte smarte våpen mot stasjonære mål også ut, og som ville gjort at de nye F-35 ville blitt verdiløse. Flyets våpensystemer er i vesentlig grad styrt med GPS-signaler, noe kommunikasjonen med andre fly om luftsituasjonen også er.

E-sjefen orienterte også om den russiske fly- og marinevirksomheten under den store NATO-øvelsen, med bombefly bevæpnet med sjømålsmissiler mot NATOs skip i Norskehavet. Med bortfall av GPS-signaler, og russiske angrep mot sjømål blir Norge vanskelig å forsterke med styrker fra andre NATO-land. Intet tyder på at regjeringen Solberg har oppfattet de mange politiske signalene som øvelsen sendte, som burde resultere i flere endringer i utenriks- og forsvarspolitikken.

Konklusjon

Den ulykkelige utenrikspolitiske og militære situasjon som Norge er satt i under alle regjeringer fra 1991 til nå, skyldes det totale slakt av invasjonsforsvaret basert på verneplikt. Raseringen ble startet av regjeringen Brundtland, og uten vurdering av hva det innebærer kritikkøst blitt videreført av alle de senere regjeringer. Fra at Norge i 1991 var et passivt land i fred, men med meget god evne til motstand i krise og krig, er Norge nå et militært tomrom. All historisk erfaring verden over forteller at slike tomrom fylles etter prinsippet «Alle land har en hær, enten sin egen eller en annen».

Erkjennelsen

Teologen og filosofen Erasmus av Rotterdam skrev en tese som heter «Das Erkenntnis», som betyr erkjennelsen, det vil si evnen til å se og forstå den situasjon individet eller gruppen til enhver tid befinner seg i. For at et individ, en gruppe, stamme eller større samfunn skal overleve, er grunnlaget at den til enhver tid erkjenner de faktiske forhold omkring seg, og foretar seg hva som er nødvendig for å leve videre. Det er mulighetene for mat, trygghet, avkommets oppvekst, flukt og alt annet som er individets eller den større gruppens livsbetingelser. Den som på et tidspunkt feilvurderer sin situasjon utsetter seg for fare, som i verste fall betyr døden. (Matmangel, ras, flom eller angrep fra en fiende.)

I Norges tilfelle betyr en erkjennelse at landet ligger på den skandinaviske halvøy mot Atlanter- og Nordishavet, med fastlandsforbindelse til Sverige, Finland og Russland. Til de for tida allierte i NATO, må enten Skagerak, Nordsjøen eller Atlanterhavet krysses.

Norge er knapt nok selvforsynt med mat til befolkningen selv med en meget streng rasjonering og kraftig endring av kostholdet, det vil si meget sårbart. Det økonomiske grunnlaget er mest basert på sjøfart og utenrikshandel med produkter fra olje- og gassutvinning, havbruk og fiske. Havområdene i nord vil med den globale oppvarming få økende betydning, der samarbeid med Russland vil få avgjørende betydning.

Militært må det erkjennes at nabolandet Russland er en stormakt på det eurasiske kontinent med betydelige militære ressurser, og med et moderne våpenarsenal som synes å være NATO-landene langt overlegent. Uten å gå til enkeltheter må Norge å erkjenne at Russland med innsats

av infiltrerte spesialsoldater og luftlandetropper kan okkupere Norge til Lyngenfjorden i løpet av timer uten å møte motstand av betydning, der finnes bare fragmenter av tropper som grensevakt og på Porsangermoen. Med massiv blokkering av signaler fra GPS-satellitter over hele landet, og fullstendig forstyrrelse av alt norsk samband sendt fra land, skip og fly mot hele Norge, må det forutsettes at et militært kupp i nord er innenfor Russlands mulighet. Etter en lynrask militær operasjon, kan Norges naboland sette betingelser for å trekke styrkene ut, dvs. forhandle til politisk løsning finnes. Det andre alternativet er at NATO vil gå til krig.

Norge som et trygt land

Som i tida 1949-1991 må et Norge som ønsker å leve i fred, forholde seg til baseerklæringen av 5. mars 1949 til Sovjetsamveldet om forbud mot stasjonering av fremmede lands baser og kjernevåpen i Norge, som er bekreftet med fotnoter i NATO-traktaten, og de selvpålagte restriksjoner mot allierte øvelser øst 24. lengdegrad.

Den andre forutsetningen er et moderne invasjonforsvar bygd på allminnelig verneplikt. Medlemskap i NATO er politisk ryggdekning, men heller ikke mer. En nasjonal forsvarsmodell med ledelse, organisasjon, stridende avdelinger, sanitets- og forsyningsavdelinger og et sivilt-militært totalforsvar må atter bygges opp. Andre utveier for å trygge Norge enn som passiv, men med stor evne til motstand hvis truet, synes umulige å gå.

Tidligere stortingsmann Celius til sin kone Lavinia, som er nyvalgt stortingsrepresentant fra samme valgkrets:

'Gå til Militærkomiteen, der er det godt at sitte. Formanden, kirkesanger Aølangrud finner alltid den gyldne Middelvei; mellom nesten noe og absolutt intet.'

Fra Nils Kjærs skuespill "Det lykkelige valg" (1913)